různými směry. Ozývaly se trupky i bubny, křiky svědčící o bázni a leknutí.

Kněz Kordecki klečel stále na hradbách.

Konečně noc počala blednouti, leč Babinič se nevracel do tvrze.

XVIII.

Co se tedy dělo s panem Ondřejem, s jakým způsobem byl s to provésti svůj záměr?

Vyšed z tvrze, šel nějaký čas krokem pevným sice, ale opatrně. Při konci svahu se zastavil a naslouchal. Ticho bylo vůkol, příliš ticho, tak že bylo slyšeti jeho kroky. Čím dále postupoval, tím se vedl opatrněji. A znovu se zastavil a naslouchal. Bál se, aby neuklouzl aby drahocenný svůj váček nepomáčel. Vytasil rapír a opíral se o jeho ostří.

Hmataje, aby našel cestu, zaslechl po půl hodině lehký šramot před sebou.

— Aha, hlídají! Výpad naučil je opatrnosti! pomyslil.

A šel dále, ale velmi opatrně. Těšilo ho, že nezabloudil, neboť byla taková tma, že neviděl ani konce rapíru.

— Násep s bořidlem je mnohem dál... jdu dobře! — šeptal si.

Měl za to, že nikoho před náspem nenalezne, neboť neměl tam nikdo nic na práci, zvláště v noci. Připouštěl, že tu a tam vždy na několik set kroků by mohly státi stráže, ale doufal, že ve tmě šťastně proklouzne.

A v duchu mu bylo vesele.

Kmitic byl člověk netoliko odvážný, ale i smělý. Myšlénka, rozbíti ohromné dělo, rozradovala ho do hlubin duše nejen jako kus řemeslnictví, netoliko jako služba obleženým prokázaná, ale i jako ukrutná škoda, Švédům způsobená. Představoval si, jak se podesí, jak bude Mueller skřípat zuby, jak bude v bezmocnosti své pohlížeti na klášterní zdi a chvílemi mu bylo do smíchu.

A jak sám prve byl řekl, nepocit'oval žádného rozčilení, ani strachu, ani nepokoje, ani na mysl mu nepřišlo, jak velikému se vydává nebezpečí. Šel tak, jako jde žák do cizí zahrady na jablka.

Připomenul si pouze staré časy, kdy činíval nájezdy na Chovaňského, jak se za noci vkrádal do tábora čítajícího na třicet tisíc hlav s dvěma sty zabijáků, takových jako byl sám.

Soudruhy si připomenul, Kokosinského, obrovského Kulvece Hippocentaura, d'ulíčkovatého Raniického ze senátorského rodu a jiné... z hluboka si oddechnul.

— Teď kdyby byli, šelmy! pomyslil — bylo možno šest takových děl za jednu noc rozhodit.

Trochu ho tísnilo vědomí osamocenosti, leč jenom na chvilku. Ta mět' postavila mu před oči Olenku. Láska se v něm ozvala nesmírnou silou. Rozčílil se. Kdyby ho ta dívka aspoň viděla, jak by se srdce její zaradovalo. Ona dosud myslí, že on Švédům slouží... Ach, pěkně slouží, hned jim po slouží! Co se stane, až se ona doví o všech jeho bazardech! Co si pomyslí? Pomyslí si zajisté: "Je jako vítr, ale jak přijde k věci, učiní, co by nikdo neučinil; kam jiný nepůjde, tam jde on! Takový je Kmitic!"

— Dokážu netoliko to! řekl si pan Ondřej.

Avšak při všech těch myšlenkách nezapomínal kam jde, ev zamyšlí nemut, a šel jako vlk na noční pastvu. Ohledl se z sebe. — Ani klášter ani kostel. Vše zakryla hustá, neproniknutelná tma. Pozoroval však, že již zajisté daleko zašel, a že násep musí býti již nedaleko.

— Jsem zvědav, jsou-li zde již stráže? pomyslil.

Leč nedělal ještě ani dva kroky od okamžiku, ve kterém si otázku tu položil když se náhle před ním rozlehl zvuk odměřených kroků a několik hlasů ozvalo se v různých vzdálenostech:

— Kdo jde?

Pan Ondřej se zastavil, jako by byl do půdy vrytý. Cítil, že se mu po těle rozlilo horko.

— Našinec! zvaly se jiné hlasy

— Heslo?

— Upsala.

Odpověď:

— Koruna.

Kmitic poznal, že se vyměňují stráže.

— Já vám dám Upsalu a korunu — a zahučel si.

A zaradoval se. Byla to pro něho okolnost zajisté příznivá, že mohl jít po stopě stráže, když šlapání vojáků ohlušuje vlastní jeho kroky.

Šel za vojáky dosti smělo až k samému náspu. Tam se zahnuli, a byli by se s ním setkali, ale on se přitlačil k náspu a ukryl se.

V tu chvíli se poněkud vyjasnilo. Pan Ondřej za to nebi poděkoval; neboť jinak stěží by byl jenom hmatem nalezl žádoucí dělo. Pozvédaje hlavu a napínaje zrak uzřel před sebou černou čáru o značující kraj násepu a obrysy košů, mezi nimiž stála děla.

Viděl i ústí jejich poněkud z náspu vychýlená. Posunuje se zvolna podél násepu, nalezl konečně bořidlo, po němž tak toužil. Zastavil se a počal naslouchati.

Z násepu dopadal sem šumot. — Patrně stála pěchota u děl na stráži. Ale výška násepu chránila Kmitice; mohli ho slyšeti, ale nikoli viděti. Nyní šlo jen o to, dovedeli dostati svůj váček z dola do otvoru děla, jež bylo vysoko nad jeho hlavou.

Na štěstí boky násepu nebyly příliš razné a kromě toho násep nedávno učiněný, ač poléván byl vodou, nezmrznul, neboť od jisté doby byla značná obleva.

Vypozorovav to vše, lezl Kmitic zvolna po sklonu násepu a vypínal se zvolna k dělu.

Po čtvrt hodině zachytil se otvoru děla. Chvilku visel tak v povětří, leč neobyčejná síla jeho umožnila mu, že se tak mohl udržeti, dokud nezastrčil pytlík do jícnu děla.

— Tu máš, pejsku, klobásku! zahučel si, jenom se ji neudav.

To řka, seskočil a počal hledati provázek, připevněný k pytlíčku.

Po chvíli nahmatal ho rukou. — Leč nyní nadešla obtíž. Bylo třeba rozkresat oheň a provázek zapálit.

Kmitic se na chvíli zastavil, očekávaje, že se šramot na násepě ozve.

Konečně počal zlehka křesati.

Leč v té chvíli zvolal mu někdo nad hlavou:

— Kdo je tam dole?

— To jsem já, Hans! odpověděl bez váhání Kmitic. Spadl mi šroub z křesiva, abych ho našel.

— Dobrá, dobrá, odpověděl důstojník. Štěstí, že se nestrhl, samo povětří by ti utrhlo hlavu.

— Aha! pomyslil Kmitic, dělíčko má kromě mého náboje ještě svůj vlastní. Tím lépe.

V té chvíli vzňal se tenký provázek. Malé jiskřičky běžely vzhůru po jeho povrchu. Byl čas přehnouti. Kmitic, neztráceje ani vteřiny, pustil se podél násepu, atikal nedbaje na hluk, jaký způsobil. Leč když uběhl asi dvacet kroků, přemohla v něm zvědavost pocit strašlivého nebezpečí.

— Provázek snad zhasnul, je vlhký vzduch! pomyslil.

I zastavil se. Ohlednuv se, uzřel ještě jiskru, ale už poměrně výš, než jak ji byl zastavil.

— Eh, nejsem-li pak příliš blízko? řekl si a strach se ho zmocnil.

Pádil ku předu, náhle zakopnul o kámen a upadl. V tu chvíli strašivý hukot otřásl vzduchem, země se zachvěla. Roztrštěné kusy dřeva a železa, kamení a kusy ledu zasvištěly mu kolem uší a tu konečly se jeho dojmy té noci.

Potom ozvaly se jiné výbuchy. Vybuchly sudy prachu, stojící poblíž děla, vzněcené prvním výbuchem.

Leč pan Kmitic již neslyšel, neboť ležel jako mrtvý pod náspem.

Neslyšel také, jak po chvíli se rozlehly nářky lidské, výkřiky a volání o pomoc, jak se na místě činu sběhla skoro polovina vojsk švédských a se Švédy jdoucích Polaků, jak konečně přijel sám Mueller v průvodu celého štábu.

Křik a zmatek trvaly dlouho prve než z chaosu výpovědí se švédský generál dověděl pravdu: že největší dělo bylo někým záhyslne roztrženo prachem. Nařízeno ihned hledání. A k ránu nalezli vojáci pod náspem pana Kmitice.

Ukázalo se, že byl toliko omráčen a že otřesem pozbyl vlády v rukách i v nohách. Po celý den následující trvala tato bezvládnost. Léčili ho co možná nejpečlivěji.

Kmitice, když opět nabyl síly, poručil Mueller předvésti.

Sám zaujal místo uprostřed štábu za stolem v bytu svém. Vedle něho zasedli: kníže Hessenský, Vřešťovič, Sádovský a všichni ceněnější důstojníci švédští a z polských: Zbrožek, Kalinski a Kuklinovski.

Kuklinovski, při pohledu na Kmitice sesinal a oči mu zasvítily jako dva uhlíky, vousy se mu pohnaly třásti. Nečekaje na generálovu otázku, řekl:

— Já toho ptáka znám... Je z posádky čenstochovské a jmenuje se Babinič.

Kmitic mlčel.

Bledost a únava byly na jeho tváři patrny, ale pohled měl hrdý a tvář klidnou.

— Zničil jste dělo! zeptal se Mueller.

— Ano! odpověděl Kmitic.

— Jak jste to učinil, nic nezatajil. Důstojníci na sebe u velkém překvapení pohleděli.

— To je rek! šeptal Sádovskému kníže Hessenský.

A Sádovský nachýlil se k Vřešťovičovi:

— Hrabě Vejharde, zeptal se — jak dobudeme tvrze při takových obráncích! Co myslíte, poddají

Leč Kmitic řekl:

— Je nás na tvrzi více k takovým činům odhodlaných. Nevíte ani dne, ani hodiny.

— Mám také více než jeden provaz v táboře, odpovědel Mueller.

— To také my víme. Ale Jasné Hory nedobudete, pokud tam jediný člověk živ bude.

Nastalo na chvíli mlčení. Potom vyslíchal Mueller dále:

— Jmenujete se Babinič?

Pan Ondřej pomyslil na to, že po tom, co učinil a vůči blízké smrti nastal čas, ve kterém není třeba ukrývati pravé své jméno. Nechť lidé zapomenou na viny a přestupky s ním spojené, ať je ozáří sláva a posvěcení.

— Nejmenuji se Babinič — odpověděl pyšně — jmenuji se Ondřej Kmitic a byl jsem plukovníkem svého vlastního litevského praporu.

Sotva Kuklinovski slova ta uslyšel, jako šílený vytřeštil oči, otevřel ústa, bil se rukama do boku a konečně zvolal:

— Generále, prosím o slovo! generále, prosím o slovo! Bez prodlení, bez prodlení.

Nastal šum a mezi polskými důstojníky, jemuž Švédové naslouchali s podivením, neboť jim nic nezhanemnalo jméno Kmiticovo. Leč ihned poznali, že to není ledabylý voják, neboť Zbrožek povstal a přiblíživ se k vězni, řekl:

— Pane plukovníku! V tisíci, ve které se nacházíte, pomoci vám nemohu, ale prosím, podejte mi ruku.

Leč Kmitic pozvedmuv ruku, prskl a řekl:

— Nepodávám ruku zrádcům, který proti otčině slouží.

Zbrozkova tvář zrudla.

Kalinský, který stal těsně za ním, couvnul také, svědčí důstojníci obklopili je ihned, vyptávajíce se, kdo onen Kmitic je, jehož jméno takový dojem na ně bylo učinilo.

V sousední místnosti zavedli Kuklinovski generála Muellera k oknu a pravil:

— Vaše důstojnosti! pro vás to jméno není ničím. Ale Kmitic to je první bojovník a první plukovník v celé Republice. Všichni o něm vědí, všichni ho znají. Raniziilovi a Švédům někdy sloužil, ale nyní přešel k Janu Kazimirovi. Není mu rovna v celé Republice — leda bych já... Jen to mohl učinit, že sám šel onu dělo vyhoditi do povětří. Z toho jediného činu bylo možno poznati ho. On tak na Chovaňského dopadl, že celou na hlavu jeho vypsali. On s dvěma třemi sty lidmi celou vojnu po šklovské porážce držel, dokud jmi se nezmohli a následujíce ho, nepočaly neprátely bíti. To je nejnebezpečnější člověk v celé zemi.

— Proč mi o něm pejete chvalozpěvy, pane! přerušil ho Mueller. Že je nebezpečný, přesvědčil jsem se z vlastní škody.

— Dal bych ho pověsit, ale sám jako voják dovedu odvahu a sebevědomí oceniti, a že je to šlechtic vznešeného rodu... dám ho za střelit ještě dnes.

— Vaše důstojnosti! Nevdavazuji se ceniti nejznamenitějšího bojovníka a státníka nové doby, ale dovolte, abych vám řekl, že jest to člověk příliš slavný. Jestli to vaše důstojnost učiní, pak prapory Zbrozkov a Kalinského téhož dne přejdou k Janu Kazimirovi.

— Jedli tomu tak, dám je pobít před odchodem! zvolal Mueller.

— Vaše důstojnosti, odpovědnost je tu ukrutná — neboť rozhlásí se to, a pobití dvou praporů je těžko ukrýti, celé vojsko od Karla Gustava. Vaší důstojnosti je známo, že se viklají ve věrnosti. Hetmani jsou nejisti. Pan Koněpolski se šesti tisíci nejlepší jízdy jest po boku našeho pána. To nejsou žerty. Chraň, bože, aby se proti nám obrátili a proti osobě jeho královské milosti!... Kromě toho — tvrz se brání, pobít Zbrožka a Kalinského není snadno, je tu také Volf s pěchotou. Mohli by se dorozuměti s posádkou klášterní...

— I sta rohatých ďáblů, přerušil ho Mueller — co chcete, Kuklinovski, snad abych tomu Kmiticovi život daroval? To nemůže býti!

— Já chci, — odpověděl Kuklinovski, aby mi ho vaše důstojnost darovala.

— A já ho za živa z kůže stáhnu. —

— Neznal jste ani jeho pravého jména, neznal jste ho tedy. Co máte proti němu?

— Poznal jsem ho poprvé v Čenstochově, když jsem tam šel podruhé s vaším poselstvím.

— Máte nějaké důvody k pomstě?

— Důstojnosti! Chtěl jsem ho soukromě přemluviti, aby do našeho tábora přešel, a on téže z toho, že jsem stranou odložil poselský úkol svůj, znecuctil mne, Kuklinovského, jako mne neznecuctil nikdo na světě.

— Co vám učinil?

Kuklinovski se zatřásl a zuby zaskřípal.

— Lépe o tom ani nemluviti. Dejte mi ho, důstojnosti, je tak jako tak vydán na smrt, a já bych se jím prve řád trochu pobavil. Oh! tím více, že to je Kmitic, kterého jsem prve miloval, a on tak se mi odsloužil. Dejte mi ho. Bude to pro vás lépe, když ja ho zahladím, jak se Zbrožek i Kalinski i všecko rytířstvo polské nepohne proti vám, nýbrž jen proti mně a ja si budu vědět rady. Nebude hněvu ani spůsnuti. Bude to mé osobní večíčka, při které půjde o Kmiticovu kožíčku, z které dám udělat lubec.

Mueller se zamyslil, a náhlé podezření kmitlo se mu hlavou.

Kuklinovski řekl vy ho snad chcete zachrániti?

Kuklinovski se z tuha rozesmál, ale byl to smích tak strašný i upřímný, že Mueller přestal pochybovati.

— Za všecky své zásluhy jen o tuto jedinou odměnu prosím.

Tedy si ho vezmete.

Potom oba vešli do jizby, ve které byli shromáždění ostatní důstojníci. Mueller se k nim obrátil a řekl:

— Za zásluhy pana Kuklinovského odevzdávám mu zajatce, aby jím libovolně nakoti.

Nastalo mlčení. Pan Zbrožek po chvíli podepřev si boky, zeptal se s přízvukem pohrdání:

A co, pane Kuklinovski, zamýšlíte učiniti se zajatcem?

Kuklinovski obvykle schmutý se vzpřímil, ústa jeho rozšířila se zlověstným úsměvem a oči nepokojně mu zatěkaly.

Komu se líbí to, co se zajatcem učiním, řekl ten ví, kde mne hledati.

I zatřásl ztřeba šavlí.

Slovo, pane Kuklinovski! řekl Zbrožek.

— Slovo! Slovo!

To řka přiblížil se ku Kmiticovi.

— Pojď, broučku, se mnou, jen pojď, proslavný vojáčku. Jsi velmi sláb, je ti třeba ošetřovánička. Já ti pomohu!

— Rakaři! odpověděl Kmitic.

Dobře, dobře, hrdá dušičko! Ale prozatím pojď.

Důstojníci zůstali v jizbě. Kuklinovski sedl na koně před hlavním stanem. Maje s sebou tři vojáky, poručil jednomu z nich, aby Kmitice odvedl, i všichni pospolu se dali ku Lhotě, kdež stál pluk Kuklinovského.

Kmitic se cestou horlivě modlil. Viděl, že se smrt blíží i poroučel duši Bohu. Tak se pomodlil v modlitbu a tak se oddal svému osudu, že ani neslyšel co na něho Kuklinovski mluvil, ba ani nevěděl, jak dlouho cesta trvala. Zastavili se konečně v prázdné, z pola rozborené stodole, stojící opodál od bytu Kuklinského v širém poli.

Plukovník poručil vojákům, aby Kmitice do ní zavedli, a sám se obrátil k jednomu z vojáků s rozkazem:

— Jdi do tábora — princ provazy a planoucí smolnici.

Voják sedl na koně a tryskem odjel. Po čtvrt hodině touže rychlostí se vrátil s druhým ještě soudruhem. Oba přivezli žádané věci.

(Pokračování.)

ESCHO SANITORIUM COMPANY

OMAHA, NEB.

2423 Cass St.

Ústav pro léčení rakoviny a vředů

Ústav tento věnuje veškeru svoji pozornost léčení rakoviny a různých vředů bez používání nože.

Trpíte-li těmito neduhy, píšte o podrobnosti, ředitel shora uvedeného ústavu Dr. Lee R. J. Jones, M. D., vám osobně je sdělí.

Následující doporučení Vám vysvětlí, co můžeme v tomto ústavu pro trpící tímto strašným neduhem vykonati. Vězte:

Bridgeport, Neb., 10. ledna 1916.

Echo Sanitorium Co.,
Omaha, Neb.

Vážení pánové!

Měla jsem raka v prsu a bylo mně řečeno, bych zkusila léčení tohoto ústavu — Echo Sanitorium. Já jsem té rady uposlechla a tímto léčením jsem byla úplně vyléčena. Vskutku nenalézám taková slova, jimiž bych projevila svoji úplnou důvěru v léčení tohoto ústavu a svůj dík, neboť mnoho lékařů mně řeklo, že mně není pomoci, že rakovina, již trpím, je nezhojitelná.

Kdo by sobě přál bližší podrobnosti stran tohoto léčení, milerádа je poskytnu. Mrs. W. D. Johnson.

Václav Kozák

vlastní moderní závod **řeznický a uzenářský**

2705 SO. 10. STR., OMAHA, NEBR.

Zásoby čerstvého masa, jakož i všeliké výrobky uzenářské té nejlepší jakosti. Zkuste koupiti u něho jednou a zajisté, že podruhé přijdete zase. Objednávky možno učiniti telefonem: Douglas 4733.

Dvacátý druhý rok

zkušeného prodávání a kupování dobytka na omahském trhu. Seznam našich zasílatelů denně roste. Před třemi měsíci byli jsme šťastnými získáním služeb Henry Dolezala a že jest dobrým ale hodným, vzrost našeho obchodu nejlépe dokáže. Fr. E. Bliss, s 22letou svojí zkušeností, prodává voly, jeho přítel Dolezal prodává krávy, jalovice, býky a telata. Wm. Royce, uznávaný za jednoho z nejlepších prodavačů, má na starosti prodej prasat.

Dejte nám na zkoušku příležitost dokázat, že jsme schopni úspěšně prodávat. Nejlepší možná pozornost věnuje se každé zásilce. Pište, telegrafujte, nebo si telefonujte o ponučení v jakékoliv záležitosti, týkající se dobytka. Naše **služby nejlepší** nestojí nic více, než ty špatné a dostane se vám jich na požádání.

JOS. BLISS & SON CO.

Kommissionář živým dobytkem. 17-17

230 232 New Exchange Building

Long Distance Telefon No. 390 SOUTH OMAHA, NEB.

Lee-Glass-Andreesen Hardware Co.

PRODÁVÁ VE VELKÉM

tlačené, vyráběné a lakované plechové náčiní. — Cínovaný plech, železný plech a kovové zboží. — Ostnatý drát, hřebíky, nožířské zboží, bicykly, střelné zbraně, náboje a sportovné zboží všeho druhu.

9th and Harney Streets. OMAHA, NEBRASKA.

F. C. BLISS, prodavač živého dobytka

F. F. WELLMAN, prodavač živého dobytka

KOMMISSIONÁŘI V DOBYTKU

Nevíte-li pravdu, neuvěřte jednání, které kupujete jakékoliv druhy dobytka pro přímo. Je-li vám kupují bezesudy a co nejlepší, abyste ze všech zisků z toho měli. To samé platí, když je prodáte do trhu. Proč se tedy nedostáli na trhu, kdyby stoji v čele a jak vynikající zkušenou sílu pro zastupování zájmů to vyžaduje? Naše dovednost, upřímnost, firmovní postavení nám je uvedl. Obraťte se na nás s úplnou důvěrou, neboť naše Vám podobně vyhovíme a spokojíme. Pan Wellman bude řídit trhy.

BLISS & WELLMAN,

Room 254 New Exchange Bldg., Union Stock Yards, - SO. OMAHA, NEBR.

E. H. Vrána & Co.

architekti a inženýři.

Vyhotovují plány na všeho druhu budovy — velké obnivatorské obchodní budovy, školy, kostely a jiné. Inženýrskou práci jako stoky a podobné.

Úradovna: 875-77 Brandeis Bldg., OMAHA, NEBR.

Nejmodernější na jižní straně města **Řeznický a Uzenářský závod** vlastní v č. 1401 jižní 16. ul.

CYRILL HROMEK

Čerstvé masy, jatečné výrobky uzenářské, výborný uzenářský výrobky a vždy čerstvé uzené a klobásy.

Zavolejte tel. Douglas 1316

Dr. J. J. Warta

český specialista v léčení chorob očí, uší, nosu, hrdla a přispůsobování brejlí.

1124 W. O. W. Bldg., Omaha, Neb.

Hodiny od 9. do 5.

Telefon: Red 2839.

Otevřák za známku ve Venkovu dám, a jistě za to pár dolárů vyzískám